

Seznamte se s umělci spolupracujícími s Bajkou

Režisérka Markéta Bocková, scénografka Laura Černáková a SAMETOVÝ KRÁLÍČEK

Lena: Stále mě příjemně překvapuje, jaký přesah má náš příběh Sametového králíčka. Vyprávíme o hračkách a o tom, jak se stávají opravdovými, ale zároveň mluvíme o tom, co je opravdové v našich životech a v našich vztazích. „**Kdy se tedy stáváme opravdovými? – Když nás má někdo dlouho rád, ale ne jako hračku - doopravdy. Bolí to? – Někdy to bolí, protože s tím, koho máš rád, zažiješ i těžké věci. Ale když jsi opravdový, tak ti to nevádí.**“

Je to o hloubce citu, o rozhodnutí pracovat nad vztahem a platí to stejně u dospělých, jako u dětí, které se učí budovat si vztahy třeba právě se svým oblíbeným plyškem.

Když jsem si byla vypůjčit knihu Margery Williams, paní knihovnice se se mnou hned podělila o své zkušenosti. Ráda tuto knihu nabízí rodičům a jejich ratolestem a v průběhu let, kdy dělávala workshopy pro děti na téma této knihy, se objevil jeden postřeh: Dnešní děti už jen zřídka mají své oblíbené plyšáky a jen málokdy jejich hračky mají svá jména. Došlo k jakémusi odosobnění, vytrácí se blízkost, ochranná funkce, kterou hračka má. Vždyť právě **oblíbená hračka dokáže v jistých chvílích zastoupit kamaráda, kterému se můžeš svěřit, dává dítěti ti pocit bezpečí, když s ní usíná nebo si ji bere na výlet či do nemocnice.**

Markéta: Myslím, že v množství a různorodosti materiálních věcí a vjemů v našem světě a hraček ve světě dětí, je stále těžší vytvořit si pouto a setrvat v něm. Je to velmi metaforické. **A my vyprávíme o tom, čím si musíme projít, abychom dokázali najít to opravdové pouto, a to, co je opravdové v nás samotných.**

Také je to o poznávání sama sebe skrz vztahy s druhými. Těžké situace ve vztazích nám dávají možnost lépe poznat to, kým jsme. Je to příležitost naučit se něco o sobě.

Lena: Blízkost, důvěra, sdílení, pocit bezpečí, to jsou kroky, kterými se k sobě přibližujeme, ze kterých se rodí blízkost. Stejně tak se rodí pouto naší hrdinky k plyšovému králíčkovi.

Laura: Krásné na tom je, že my vztah potřebujeme. Chceme mít rádi, nejde jen o to, aby někdo měl rád nás. Hračka je cvičným nástrojem pro to, abychom si to jako děti zkusili prožít a funguje to i přesto, že to hračka dítěti neumí opětovat. Vlastně se učíme si tu zpětnou vazbu vytvářet sami. To je pro mě ten lidský rozměr.

M + L: Opět s přesahem do našich dospělých životů můžeme říct, že v naší sbírce hraček je každá jiná, ale všechny mají stejnou touhu být milované, jenže ne každá dokáže milovat. Lépe řečeno, každý má na lásku jinou strategii a jinak si ji představuje. Jen některým se podaří být v lásce opravdový. Stává se to ve chvíli, kdy přestává jít o to zalíbit se, oslnit, zaimponovat, ale o přijetí toho druhého se vším všudy. Ale také o přijetí sebe sama ve vztahu. O to nehrát hry, nepředstírat a být třeba i zranitelný, ukázat, kdo jsem doopravdy já a nelhat sám sobě.

Markéta: Tyhle věci se propojují, a my **ukazujeme, jak je důležité přijmout se takový, jaký jsem, i když to třeba znamená, že jsem jiný, než jsou požadavky tohoto světa.**

Laura: Sametový králíček jako manuál pro rodiče?

Markéta: Je to i o naslouchání, co nám děti chtějí říct, kým jsou, o citlivosti k emocím, které vyjadřují a k jejich potřebám. Děti si vztah prvotně vytváří s rodiči, kolem třetího roku si začínají uvědomovat,

kým jsou. Když děti vyjadřují nahlas svoji potřebu, je to proto, že ji autenticky mají. Někdy jsme k nim v těchto chvílích necitliví a snažíme se je podřizovat našim požadavkům a představám.

Také máme tendenci sytit svět dětí neustálými vjemy, které znemožňují jejich vlastní tvořivost a fantazii, schopnost projevit se. Nemají šanci najít svou vlastní autenticitu, pokud jim to my dospělí neumožníme, pokud jim k tomu nevytvoříme bezpečný prostor.

Laura: Je to ale problém dospělých. Ženeme děti na tisíce kroužků, z výtvarky běží na klavír, pak na karate. Nemají čas zjistit, co je vlastně jejich touha. I nuda může být velmi tvůrčí a vést k poznání sebe sama.

Markéta: Je to problém konzumního světa.

Lena: A právě proto...

Dospěláci, přijďte si užít představení se svými dětmi, srdečně Vás zveme ke společnému sdílení našeho příběhu, Sametového králíčka. Příběhu o tom, jak se hračky stávají opravdovými.

Markéta Bocková - vystudovala divadelní dramaturgii a dramatickou tvorbu na VŠMU v Bratislavě. Již v průběhu studia se začala věnovat také činoherní, a především loutkové režii. Jako dramaturgyně, režisérka a autorka spolupracuje s divadly napříč Českem, Slovenskem i Polskem. Věnuje se také rozhlasové tvorbě a překladům z francouzštiny a polštiny. Od sezóny 2026 nastupuje jako kmenová dramaturgyně a režisérka Divadla rozmanitostí v Mostě.

Laura Černáková – vystudovala loutkovou scénografii a technologii na Katedře loutkové tvorby VŠMU v Bratislavě. Věnuje se scénografii, loutkové a kostýmní tvorbě, světelnému dizajnu, ale i dramaturgii, výtvarnému umění a grafice. Spolupracovala s vícero kamennými divadly i nezávislými soubory v Česku, na Slovensku a v Německu. Ve své tvorbě ráda pracuje konceptuálně a vytváří světy jednotlivých inscenací. Její tvorba byla prezentovaná na několika mezinárodních festivalech, nominovaná a oceněná různými cenami.

Rozhovor připravila Lena Pešák